

Anita Verkerk

*Sprong
naar de liefde*

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Sprong naar de liefde bevat de romans:

* Sprong naar de liefde

* Dromen van liefde

ISBN 978-94-6204-174-5

CUPIDO – GROOT 040

© 2016 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoi allemaal,

Al eeuwenlang dromen vrouwen van alle leeftijden diep in hun hart van liefde en romantiek.

Ook in onze moderne tijd vinden vrouwen en meisjes het fijn om – naast hun carrière – een lieve soulmate te hebben om hun leven nog completer te maken.

Pak een drankje, ga er lekker voor zitten en droom weg met deze twee heerlijke liefdesverhalen.

Veel leesplezier!

Liefs,

☺ Anita

HOOFDSTUK 1

Rutger... Waarom moest ze nou steeds maar van Rutger dromen? Alsof ze overdag niet genoeg aan hem dacht!

Waarom kreeg ze 's nachts niet gewoon de rust waar ze recht op had?

Sandra zuchtte diep. Die droom was ook zo echt geweest. Zij en Rutger hadden samen op het strand gelopen, lekker met hun blote voeten in het warme zand. Om hen heen was het een drukte van belang. Allerlei mensen krioelden door elkaar, allemaal genoten ze van het heerlijke weer en de warme zon. Aan Rutgers hand was ze naar een stil plekje gelopen, weg uit 't gewoel. Ze gingen zitten en Rutger had haar dicht tegen zich aangetrokken. "Je bent zo mooi, Sandra," had hij gefluisterd. "Ik ben hartstikke dol op je."

En zijn handen waren speels over haar lichaam gekropen. Eerst over haar gezicht en toen naar beneden, op zoek naar haar borsten... Alles was volmaakt geweest. Alles op één klein dingetje na.

De zon...

Die scheen zo hinderlijk fel in haar gezicht. Zelfs

met haar ogen dicht had ze er last van gehad. En een eind verderop begon een poes te miauwen, eerst heel zachtjes, maar al snel zwol het geluid aan tot een verschrikkelijk gebrom. Sandra kreunde zachtjes, want dat gebrom betekende het einde van haar droom.

Langzaam kwam ze terug in de werkelijkheid. Ze deed haar ogen open en meteen weer dicht. Want de zon scheen fel haar kamer binnen door een grote kier in het gordijn. Op de vensterbank zag ze vaag het silhouet van Iduna, haar poes. En Sasja, haar andere kat, lag boven op haar hoofd te spinnen...

“Lastig beest,” zei Sandra quasi verontwaardigd. “Jij hebt het vrouwtje wakker gemaakt met je geknor. En ik droomde net zo lekker.”

De poes trok zich weinig aan van de vermaning. Ze kwam overeind en rekte zich uitvoerig uit, waarbij ze haar nagels flink in Sandra’s schouders boorde.

“Au,” kreunde Sandra. “Doe eens rustig, meisje. Het vrouwtje moet langer mee dan vandaag.” Achter het gordijn kwam ook de tweede poes al spinnend overeind. Met een grote sprong belandde ze op het bed en begon Sandra met enthousiaste kop-

jes te begroeten.

Sandra lachte. Heerlijk, die kleine katjes. Die hielden van haar, omdat ze aardig voor hen was. Die zouden haar nooit zo gemeen in de steek laten, zoals Rutger dat had gedaan.

Rutger... Waarom moest ze nu steeds maar van Rutger dromen? Het was nu toch al weer twee maanden geleden, dat ze hem ineens met een blond meisje had zien lopen. Hand in hand bij de vijver in het park.

Ze was zo kwaad geweest, zo razend! En ze had zichzelf beloofd om er nooit meer in te trappen, in die mooie praatjes van de mannen. Want al die mannen, dat was gewoon één pot nat. Allemaal uit op één ding en als ze niet snel genoeg hun zin kregen, zochten ze een ander. Want Rutger had het tijd gevonden om met haar tot het uiterste te gaan met vrijen. Maar zij... zij was daar nog niet aan toe geweest en dat had ze gezegd ook.

Hij had aangedrongen, gezeurd bijna en zij... Ze had haast gedacht, dat het aan haar lag. Dat ze écht een *kuise trut* was, zoals Rutger haar zo fijntjes had genoemd.

“Tja Sas,” zei ze zachtjes tegen het katje. “Dat overkomt het vrouwtje niet nog een keer. Vrouwtje

heeft voorlopig haar buik vol van mannen.”

De poes gaf haar zachtjes een likje op haar hand en liep naar de deur. Daar keek ze vragend om naar Sandra.

“Ja, ik snap het al,” lachte Sandra. “Jullie hebben honger, hè? Kom maar, ik zal wat maken.”

Rustig schoot ze haar slippers aan en liep voorzichtig naar de keuken. Bij iedere stap moest ze uitkijken, dat ze niet over de poesjes heen viel, want die draaiden enthousiast rond haar benen.

Ach, ze had zo geboft met die katjes. Het waren twee zusjes, echte raskatjes.

Sandra was opgegroeid met raskatten. Haar moeder fokte Heilige Birmanen. Prachtige dieren met een halflange vacht.

Wat had ze de poezen gemist, toen ze op een eigen etage ging wonen. Natuurlijk had ze veel aanspraak aan Ingrid, haar vriendin, met wie ze de etage deelde, maar toch... zonder katten kon ze eigenlijk niet.

En toen had haar moeder ineens voor de deur gestaan met een grote reismant in haar hand. “Ha, die San,” had ze vrolijk gezegd. “Ik heb een verrassing voor je.”

Ze had de mant opengemaakt en er waren twee

kleine poesjes uit gehuppeld, Sasja en Iduna, allebei uit het laatste nest van Dotje, haar lievelingspoes. “Maar mam, dit is veel te gek! Die katjes zijn honderden euro’s waard.”

“Ze zijn voor jou, San. Je hebt ze dubbel en dwars verdiend.”

“Verdiend? Maar...”

“Je zorgt altijd zo goed voor de beesten als ik met vakantie ga. En je wilt er nooit een cent voor hebben. Nou, deze twee knappe dametjes zijn je beloning.”

Ze was haar moeder om de hals gevallen. “Bedankt, mam! Hartstikke bedankt!”

Sandra duwde de keukendeur open en zag dat Ingrid sinaasappels stond te persen.

“Hoi San!” groette Ingrid vrolijk. “Heb je een beetje kunnen slapen met die herrie vannacht?”

“Herrie?”

“Ja, de hond van de buurman heeft weer een paar uur zitten janken.”

“O... Niks van gemerkt.”

Ingrid keek Sandra een beetje jaloers aan. “Nou, ik wou dat ik jouw gestel had. Jij slaapt nog dwars door een vuurwerk heen. Ik niet... Ik word overal maar wakker van.”

“Nou, zo vast slaap ik nu ook weer niet. Die stoute Sasja lag vanmorgen boven op mijn hoofd te spin-
nen.”

Ingrid zakte op haar hurken en aaide de katjes. “Zo bengels,” grinnikte ze. “Zijn jullie weer on-
deugend geweest? Nou, voor straf krijgen jullie
een lekker bordje vis. Ik heb het al klaar staan, kijk
maar.”

Ze pakte een etensbord met wijting van het aan-
recht en zette dat op de grond. Op een holletje
stormden de beestjes op het maaltje af.

“Kijk ze nou toch eens lekker smikkelen,” zei San-
dra vertederd. “Wat zijn ze lief, hè?”

Ingrid knikte. “Over lief gesproken... Ga je van-
daag nog mee naar de manege?”

“De...?”

“Ja, daar hebben ze immers een open dag.”

Sandra schudde haar hoofd. “Nee, ik weet niet of
ik daar wel zin in heb.”

Ingrid knikte heftig. “Ik weet zeker, dat het hart-
stikke leuk wordt! Als extra verrassing komen er
parachutisten.”

“O ja?” vroeg Sandra ineens vol belangstelling.

“Dat heb ik eigenlijk nog nooit gezien.”

“Ik wél. Eén keertje... met die brandweertentoon-

stelling, weet je nog?”

Sandra knikte. “Ja, ik vind het nog steeds jammer, dat ik dat toen gemist heb.”

“Dat komt mooi uit, want dan kun je vanmiddag de schade inhalen. Het is de bedoeling dat ze precies om twaalf uur landen.”

Sandra keek op haar horloge. “Laten we dan maar snel wat eten, anders redden we het niet meer.”

* * *

Het was gezellig druk op de manege. Overal liepen vrolijke mensen in paardrij-kostuum met zadels te sjouwen. Anderen stonden pratend en lachend in groepjes bij elkaar.

In de buitenbak was het een komen en gaan van paarden en hun ruiters.

Onder een grote boom was een soort bar gemaakt, waar allerlei hapjes en dranken verkocht werden. Sandra liep er meteen op af. Niet omdat ze zo'n honger had. Nee, ze was al zolang ze kon bedenken dol geweest op alles wat met koken te maken had. Op haar tiende verjaardag had ze samen met oma een groot diner verzorgd met alles erop en eraan. Ze moest weer lachen als ze eraan dacht,

hoe verbaasd haar moeder was geweest.

Ze was steeds beter gaan koken en dat werd al snel algemeen bekend. Ze had heel wat extra zakgeld verdiend met taarten bakken en salades maken. Voor de hele buurt als het moest! En daarom had ze niet zoveel moeite gehad met het uitkiezen van een beroep. Want wat was er nu fijner dan van haar kookhobby te gaan leven? Ze had de nodige diploma's met glans gehaald en was een eigen zaakje begonnen in het winkelcentrum.

Traiteur stond er in sierlijke krulletters op de gevel...

Ja, ze had geboft met haar heerlijke baan. Al haar fantasie en liefde voor het vak kon ze erin kwijt. En haar zaakje had haar de laatste maanden ook een beetje op de been gehouden tijdens al dat gedoe met Rutger. Want toen ze zo in de steek gelaten was, had haar gevoel voor eigenwaarde een fikse knauw gekregen. Maar de waardering en complimenten van haar klanten hadden haar daar aardig overheen geholpen.

Glimlachend keek Sandra toe, hoe het jonge meisje achter de bar druk bezig was met het vullen van slagroomsoezen. Niet bepaald een bezigheid om in de volle zon te doen. Nou ja, zij was de contro-

leur van de warenwet niet.

Ze grinnikte zachtjes. Grappig dat haar handen altijd begonnen te jeuken als ze anderen zo zag klunzen. Maar ze moest zich er maar niet mee bemoeien, per slot van rekening had ze vandaag vrij. Vlak achter haar klonk er een wild gefluit uit een luidspreker en even later zei een holle stem: “Dames en heren, over enkele minuten kunt u gaan genieten van een demonstratie parachutespringen, die zal worden uitgevoerd door leden van Parachutisten Centrum Midden Nederland. Wij verzoeken u het grote veld vooral vrij te houden.” Sandra keek zoekend om zich heen. Het grote veld... Waar mocht dat in vredesnaam zijn? Zo goed was ze hier nu ook weer niet bekend.

“Hé San! Sandra! Hier moet je zijn!” Ingrid's stem schalde dwars door het geroezemoes heen.

Het duurde even voor Sandra haar vriendin echt zag staan in het gewoel. “Ik kom al,” riep ze en even later drong ze zich met Ingrid door de mensenmassa heen. “Wat is het ineens druk geworden, hè?”

“Ja, logisch,” zei Ingrid vrolijk. “Iedereen wil er natuurlijk bij zijn.”

Langs de rand van het veld was een touw gespan-

nen. Samen stapten ze eroverheen en gingen in het gras zitten.

“Zo,” zei Ingrid tevreden. “Nou kunnen we alles goed zien en hierachter hebben ze geen last van ons.”

Sandra knikte en keek toen zoekend omhoog. Het was net of ze een vliegtuigmotor hoorde, maar in de helderblauwe lucht zag ze nog weinig. “Wat een bof, dat het zo mooi is, hè?” zei Ingrid. “Met slecht weer had dit natuurlijk...”

Ze werd onderbroken door de luidspreker: “Dames en heren, het vliegtuig is momenteel op de juiste hoogte voor het afwerpen van de streamer. Dit is een stukje hout met een staart van crêpepapier eraan. De streamer gedraagt zich net zo als een geopende parachute en op deze manier kan precies worden bepaald, waar de parachutisten moeten afspringen. Wanneer u nu naar boven kijkt, kunt u de streamer duidelijk zien.”

“O ja,” riep Ingrid enthousiast. “Kijk daar... daar achter die eik, daar komt ie neer.”

“Het is maar te hopen, dat er niemand in die eik landt,” zei Sandra. “Het lijkt me knap gevaarlijk.”

“Spannend juist,” vond Ingrid. “Kijk daar komt het vliegtuig weer.” Ze wees in de richting van een gro-

te wolk, die ineens was komen aandrijven.

“Als zo meteen de motor stopt, dan springen ze,” legde een blonde vrouw naast hen ongevraagd uit. Nog geen tel later hoorden ze via de luidspreker dezelfde boodschap.

Sandra spande haar ogen in om het kleine vliegtuigje zo goed mogelijk te volgen. Daar helemaal boven in de lucht stonden nu mensen bij een open vliegtuigdeur naar beneden te kijken en te wachten tot ze eruit mochten springen. Zomaar, hup de diepte in. Er ging een huivering over Sandra's rug. Spannend was het, hartstikke spannend!

Ineens zag ze hoe een piepklein stipje zich losmaakte van het toestelletje. Het viel pijlsnel naar beneden. En toen leek het alsof het stipje een staartje kreeg. Een staart die steeds langer en dikker werd en zich ten slotte klapperend openvouwde tot een prachtige, kleurige parachute. Sandra hield haar adem in. Wat een fantastisch gezicht! De chute werd groter en groter en al gauw kon Sandra er duidelijk iemand aan zien hangen. O, dat moest toch wel geweldig zijn om daar zo vrij als een vogeltje in de lucht te zweven. Geen vieze vliegtuigraampjes, die je uitzicht belemmerden, maar pure vrijheid overal!

“Schitterend hè?” zuchtte Ingrid naast haar. “Dit wil ik ook eens doen.”

Sandra luisterde niet. Ze had al haar aandacht bij de parachutist, die nu al vlak bij de grond was. Hij had een grote vlag aan zijn riem. Daar stond iets op gedrukt, maar dat kon ze niet lezen. En daarom sprong ze overeind en liep naar voren, het veld op, om alles wat beter te bekijken.

“Wilt u achter de touwen blijven,” riep de omroeper, maar Sandra lette daar niet op. Wat stond er nou toch op die vlag? Manege Bos... Bosheu... Bosheuvel wenst... wenst u... een...

Ineens hoorde ze vlakbij een luide schreeuw. “Kijk uit!” riep iemand keihard. Verbaasd bleef Sandra staan. Wat was dat nou? Hadden ze het tegen haar? Maar waar moest ze dan voor uitkijken?

“Hé!” hoorde ze weer. Op hetzelfde moment gaf iemand een ruk aan haar arm, zodat ze opzij viel. Twee tellen later landde er een parachutist recht voor haar voeten. Nee! Daar had ze bijna zo’n vent op haar hoofd gekregen!

De *vent* zette zijn helm af en trok een vliegbrilletje van zijn ogen. Een waterval van donkere krullen viel naar beneden en twee prachtige bruine ogen keken Sandra woedend aan. “Hoe haal je het in je

hoofd om midden op de dropzone te gaan lopen,” snauwde hij kwaad. “We hadden allebei wel dood kunnen zijn!”

Sandra zei niets terug. Ze stond hem stomverbaasd aan te kijken. Wat een prachtige man! Ze moest natuurlijk niks meer van mannen hebben, maar deze... deze zag er wel heel speciaal uit! Zo'n echt mannelijk figuur met brede schouders, een mooi regelmatig gezicht met prachtige witte tanden en dan die ogen... Het was net of er bliksem-schichten uit die ogen schoten. Opeens realiseerde ze zich, dat de man haar nog steeds stond uit te foeteren. Goed, het was natuurlijk best stom van haar geweest, maar dat gaf hem nog niet het recht om zich zo aan te stellen!

“Arrogante kwal!” zei ze rustig, terwijl ze hem strak aankeek. “Waar haal je het recht vandaan om mij zo uit te schelden?”

De man keek haar stomverbaasd aan, zo'n reactie had hij niet verwacht. “Je had achter de hekken moeten blijven,” zei hij boos. “Die staan daar niet voor niks. Als ik boven op je was geland, dan had je knappe gezichtje er nu heel anders uit gezien.”

Sandra keek ontzettend kwaad terug. Daar had je weer zo'n vent, die neerbuigend tegen vrouwen

deed! Wat had haar uiterlijk in vredesnaam met haar stomme streek te maken? “Jij hebt zeker zand in je ogen,” zei ze woest. “Er staan helemaal geen hekken!”

“Geen...?”

“Nee! En sturen kun je ook niet!”

“Ik...”

“Je kunt toch sturen met zo’n ding?”

“Ja, natuurlijk, maar...”

“Nou, dan had je gewoon beter moeten uitkijken!”

Zonder verder op hem te letten, draaide ze zich om en liep met grote stappen terug naar Ingrid. En nu zag ze pas weer, dat er om het hele veld heen een touw was gespannen. Oei... wat stom, zij was dat hele touw glad vergeten! Wat een blunder!

“Dat was niet zo slim, San,” zei Ingrid. “Ik riep nog, maar je hoorde niks. En...”

“Laat maar,” mopperde Sandra. “Ik ga naar huis, ik heb mijn buik vol van dit gedoe hier.”

“Ach kom, San. Zo erg...”

“Die vervelende vent met zijn gezeur! Bah, wat een arrogante kwal!”

“Tja,” zei Ingrid peinzend. “Hij is natuurlijk flink geschrokken. Je moet niet vergeten, dat...”

“Alsof ik niet geschrokken ben! Ik loop daar rustig

en dan komt die kerel ineens uit de lucht vallen.”
Ingrid begon te lachen. “Wat ben je weer lekker onredelijk bezig! Je had daar toch nooit mogen komen! Dat is wel een paar keer omgeroepen.”

Sandra zuchtte diep. “Ach, ik weet best, dat je gelijk hebt. Ik had nooit meer aan dat stomme touw gedacht. Maar daarom hoefde hij toch niet zo minachtend tegen me te doen?”

Ingrid viste een tientje uit haar zak. “Ga jij nou iets te drinken halen, dan vraag ik om wat informatie.”
“Informatie?”

“Ja, ik wil ook gaan parachutespringen. Het lijkt me helemaal het einde!”

“O...”

“Loop anders even mee.”

Sandra keek aarzelend in de richting van de para's, die druk bezig waren met het vouwen van hun parachutes. Zij wilde ook best wat meer weten, maar die vent... Nee, ze had helemaal geen zin om die man nog onder ogen te komen! Het idee alleen al.

“Ga zelf maar even, Ingrid. Dan hoor ik 't straks wel, oké?”

“Oké,” lachte Ingrid.

Sandra bleef staan kijken, hoe haar vriendin zonder aarzelen op het groepje afstapte en ze aan-

sprak. Jammer eigenlijk, dat ze op deze afstand niet kon horen, waar ze het over hadden. Nou ja, te zien was er genoeg. Die man bijvoorbeeld, waar ze zo'n ruzie mee had gehad... die zat ontspannen gehurkt een enorme lap doek tot een piepklein pakketje op te vouwen. Hoe kreeg hij het voor elkaar!

Sandra moest opeens weer aan de overhemden denken. Haar moeder was al jaren cheffin in een textielsupermarkt en als het druk was op zaterdag, was Sandra ook wel eens ingesprongen. De klanten mochten de artikelen niet uit de verpakkingen halen, maar ja... meestal hielden ze zich niet zo erg aan die regel. En het was dan ook heel wat keren voorgekomen, dat Sandra een overhemd weer netjes in het plastic moest zien te krijgen. Wat een zweetdruppels had dat altijd gekost!

Ze stelde zich voor, dat een parachute vouwen net zo'n klus was. En kijk, die man was daar nu al mee klaar. Ze zag hem naar Ingrid lopen en een praatje beginnen. Ineens keek hij heel erg haar kant uit. Plotseling besepte ze, dat ze wel erg te kijk stond. Zoveel mensen liepen hier niet meer.

Resoluut draaide ze zich om en wandelde in de richting van de bar. Ze bestelde twee kopjes thee

en zocht een plaatsje aan een tafeltje onder een enorme rode beuk. Prachtig was het hier. Die manege bofte maar met deze schitterende plek midden in het bos. En over het weer hadden ze vandaag ook niks te klagen. Het leek nota bene wel een augustusdag, zo lekker was het nog. Je zou echt niet zeggen dat het al volop herfst was.

“Ha, zit je hier. Ik dacht al, waar is ze nou ineens.” Met een plof zakte Ingrid op de stoel neer, die Sandra zo zorgvuldig had vrijgehouden.

Ingrid nam een slok thee en leunde ontspannen achterover. “Het lijkt me hartstikke gaaf, weet je dat?” grijnsde ze.

“Mij ook,” knikte Sandra. “Als kind wilde ik al kunnen vliegen. Gewoon met mijn armen wapperen en dan de lucht in.” Ze pakte haar kopje en zei dromerig: “En nu zou ik dat andersom kunnen doen. Ik spring uit zo’n vliegtuig en ik fladder als een vogeltje weer naar beneden.”

Ingrid grinnikte. “Nou, zo simpel is het niet, hoor. Je schijnt het nog aardig druk te hebben in die lucht. In elk geval duurt de opleiding zo’n vijftien uur.”

“Vijftien uur?”

“Ja, een vrijdagavond en een zaterdag.”

“O, dan komt er nog heel wat bij kijken.”

“Ja, flink wat theorie en natuurlijk praktijk. Peter zei...”

“Peter?”

“Ja, Peter Bosma. Dat is die man, waar jij...” Ingrid begon te grinniken en vervolgde: “Waar jij al kennis mee hebt gemaakt, zal ik maar zeggen.”

“Hm...” bromde Sandra.

Ingrid gaf Sandra een plaagstootje tegen haar arm.

“Ach, kom. Hij is hartstikke aardig.”

“Ja, dat zal wel,” zei Sandra bitter. “Die mannen doen toch niks dan toneelspelen. Alleen jammer dat ze af en toe zo uit hun rol vallen.”

“Ik...”

“En als die vent daar ook rondloopt, ga ik niet naar zo’n opleiding!”

“Overdrijf je nu niet een beetje? Ik bedoel...”

Maar Sandra luisterde niet langer naar haar vriendin. Achter een paardenbox zag ze het groepje para’s aankomen en ze liepen recht op hen af! O nee, naast hen was er nog net een vrij tafeltje. Als die jongens maar niet...

Ja hoor, daar gingen ze al zitten. En Peter natuurlijk recht voor haar neus. Als hij opkeek, dan...

Op dat ogenblik keek Peter op en zag haar. Een